

De grenzen verlegd voor een brokje natuur.

Hoe meer water hoe sterker het avontuur!

Na weken fondsen werven, mailtjes sturen, een ploeg bijeen harken was het op vrijdag eindelijk tijd om de rugzak te pakken.

Blijft het nu droog, of wordt het een nat weekend?

De laatste mailtjes van de organisatie voorspelden weinig goeds, de verschillende wandelroutes moesten door wateroverlast voortdurend verlegd worden. "Het moest toch doenbaar blijven" volgens de organisatie, jawadde!

We hadden onszelf de straffe stappers genoemd, naar analogie met "straffe hendrik", maar vooral om onszelf moed in te pompen. Wat dacht je?

De laatste zondag nog vlug een bijeenkomst belegd, we kenden elkaar amper, iedereen kende iemand maar niemand iedereen, maar na enkele "karmelieten" en een lekkere spaghetti zat de sfeer optimaal. We gingen dat varkentje eventjes wassen, straf en stoer, zonder voorbereiding weliswaar (hoe ziet dat er nu alweer uit?) maar mannen onder elkaar hé!

We spraken af om op vrijdag bij Charles in Flehay (Geldenaken) te gaan slapen, dit was dichterbij het vertrekpunt en de laatste nacht mocht nog wel comfortabel zijn.

Tot we op vrijdagmorgen nog een mailtje kregen van Charles, het dorp had een heuse storm over zich heen gekregen, bomen waren ontworteld, het dak van het sportcomplex was weg, de helft van het dorp zat zonder elektriciteit en Charles' woning was onder gelopen. We waren nog steeds van harte welkom maar konden een warme douche vergeten en brachten best ons eigen avondmaal mee. Wat hebben wij hem toch aangedaan? Beseften we helaas pas ter plaatse.

Daarbij kwam nog dat wij al weken op zoek waren naar een "brave" ziel die ons het hele weekend zou begeleiden, ons masseren, boterhammekes smeren, tenten vervoeren, afbreken en opzetten,

We hebben gesmeekt, onmogelijke beloftes gemaakt, op het kerkhof gaan ronselen maar alle brave zielen gaven jammer genoeg niet thuis.

De laatste week dan maar paniekvoetbal gespeeld, beter dan de Belgen uiteraard en alle andere groepen aangeschreven met de bede om ons gerief toch maar in hun volgwagen te mogen steken, de rest hebben we wijselijk laten vallen.

Iedereen was een beetje in hetzelfde bedje ziek en kon ons niet echt helpen, tot het verlossende mailtje van Michiel, "bij ons kan het zeker". Kort, bondig, Maar geen telefoonnummer of naam van hun groep. Paar keer teruggemailed, maar geen respons.

Wij weg, gepakt en gezakt, voorzien op mooi weer, en op regenweer. Tent, rugzak, slaapzak, reservekledij, hopelijk vinden we Michiel want anders wordt het dragen.

Onzekerheden genoeg, maar wij vol goeie moed naar Charles.

Geldenaken.

Uitgestrekte velden, mooie en weidse natuur. De stilte was zo nadrukkelijk aanwezig dat wij er ongemakkelijk van werden, een raar maar prachtig gevoel.

Na een avond met leuke babbels, goeie wijn, veel gelach was de groep niet meer stuk te krijgen en de onzekerheden ergens onderaan een fles "chateau .." geparkeerd.

Zaterdag

Na een korte, maar heel stille nacht vertrokken we bij het krieken van de dag naar het startpunt te Vissenaken.

Na het uitdelen en bestuderen van de kaarten, het nemen van een stevig ontbijt, verzorgd door de plaatselijke vrijwilligers van Natuurpunt, gingen wij met een bang hartje (we zijn wel straffe stappers, maar daarom nog geen helden hé) op zoek naar Michiel.

Beetje per beetje kwamen ook de andere ploegen toe, wij maar alert polsen naar Michiel, tevergeefs, geen Michiel aanwezig. Onze laatste hoop bleek een groep ploegleiders van Natuurpunt te zijn, zij waren daar de dag voordien komen kamperen, met en zonder tenten, stoere binken, stevige rosse baarden, gesponsord door stihl (de stihl boys), rasta kapsels, bomen van venten,..... euh, ahum, geen probleem, gooi het er maar in de camionette en breng de sleutel terug. Oef!!!! Het dragen van kilo's bagage werd ons bespaard.

Omstreeks 8u vertrokken wij aan onze tocht, kaarten in de hand, gps in aanslag, rugzak vol proviand en een heel goeie sfeer.

Door prachtige bossen, uitdagende landschappen, weidse velden. Verharde wegen waren bijna niet aan de orde, verdrongen velden en weiden des te meer.

De kaarten toonden 1 weggetje, en twee beken. Zoek het maar uit, de diepte van het water gaf aan of je juist zat (heuphoog of borsthoogte). De schoenen moesten heel vaak uit en barrevoets verder. Het avontuur was geboren, de kiem gelegd.

Na een dagje stappen met af en toe een hevige plensbui, veel modder, bijna onbegaanbare weggetjes, verzopen trajecten en ook wel zonnige intermezzo's kwamen we omstreeks 17u op de kampeerweide aan.

Vlug de tenten recht zetten want de buienradar gaf een plensbui van een half uur aan, spannend.

De plaatselijke vrijwilligers hadden zich alweer uit de naad gewerkt om schuiltenten te zetten en voedsel en drank aan te sleuren. We werden echt in de watten gelegd.

De tenten stonden nog maar goed recht, we waren nog maar aan onze eerste trappist en daar gingen de hemelssluisen open. Een half uur viel het water loodrecht naar beneden, wij hielden van achter onze trappist onze tent angstvallig in het oog terwijl de volgende ploegen geleidelijk aan als verzopen kiekens aankwamen. Aandoenlijk om zien, wat was ik blij dat wij een gezond tempo aanhielden.

Na een korte nacht, wat zijn die vogels toch vroeg wakker, kregen we alweer een stevig ontbijt aangeboden en de kaarten voor de dag. Een klein probleempje, door het weer was het traject wat verlengd, 5,3 km langer. Tja, dat kon er nog wel bij.

Om 8u waren wij alweer goed vertrokken. Mooie wandelweggetjes, door bossen en weiden.

Hetzelfde euvel als gisteren, de schoenen moesten geregeld uit, maar de begane weggetjes waren vandaag in de meerderheid, hoewel, hoewelwe waren zo doornat want op de dijken van de Demer hadden we een stortvloed over ons heen gekregen dat het water tot in ons onderbroek stond dat we voor de rest van de tocht geen zin meer hadden om ons schoenen uit te doen, gewoon, de straffe stappers gaan recht door, klotsende modder, heuphoog water, heel veel bijtende muggen..... net zoals de stihl boys, rechtdoor. Zij omdat ze toch geen reserve meehadden, wij omdat we het moe waren.

De kilometers begonnen te wegen, de regenvlagen wisselden af met zonnestrepen, het parkoer kroop in onze kleren, ... na 73km kwamen wij omstreeks 17u in Muizen toe. We werden hartelijk ontvangen, eten en drinken, een bandje op het podium, Charles zijn laatste les westvloams gegeven (k'en ervon henoten) , het laatste probleem opgelost (hoe vraag je nu in godsnaam als Westvlaming een Gageleer? Charles nam alle bestellingen op!), ons bagage opzoeken en terug naar huis.

Moe, leeg, overal pijn (en de maandag nog meer) maar een fantastische ervaring rijker waren we zondag om 21u in Kortrijk terug.

Doorgaan, verschrikkelijk mooie stukjes natuur gezien, maar bovenal warme vriendschap en straffe kameraadschap gevoeld, volgend jaar weer!

Wij danken jullie van harte dat jullie met jullie steun ons tot dit avontuur gebracht hebben en de natuur wilden genegen zijn.

Merci, straf merci

Voor de straffe stappers,

Geert (en Lieven, Danny, Charles)